

kompetent, såfremt tilsvarende afgørelser er truffet af udvalg (socialt udvalg — ligningskommission), som kommunalbestyrelsen har nedsat til at varetage disse forvaltningsmæssige opgaver.

Selv om bestemmelsen kan medføre sådanne konsekvenser, må jeg efter omstændighederne finde, at forslaget er forsvarligt, idet jeg dog af redaktionelle grunde vil foreslå, at § 5, 2. pkt., får følgende ordlyd:

„Uden for ombudsmandens virksomhedsområde falder kommunalbestyrelsernes, herunder amtsrådenes, beslutninger.“

Ad § 6.

„Efter 1. punktum indføjes:

„Klage over afgørelser, der kan ændres af højere administrativ myndighed, kan ikke indgives til ombudsmanden. En klage skal ...“

Ifølge skitsen bliver klageadgangen subsidiær, således at klager over *afgørelser*, der kan ændres af højere myndighed, først kan indbringes for ombudsmanden, når vedkommende højere myndighed har truffet afgørelse. Efter ordlyden må bestemmelsen forstås således, at den ikke tager sigte på klager over fejl ved sagsbehandlingen, de pågældende tjenestemænds optræden, manglende besvarelse o. lign.

For så vidt angår *statsforvaltningen*, er den gældende ordning den, at ombudsmanden kan optage en klage over en underordnet myndighed til behandling, selv om klagen kunne have været indbragt for en højere myndighed. Undtagelse er ved instruksens § 7, stk. 2, alene gjort i tilfælde, hvor der med hensyn til et påklaget forhold er adgang til at klage til en særlig myndighed, idet ombudsmanden i disse tilfælde altid bør toranledige, at sagen forelægges denne myndighed, før han foretager sig videre. Denne bestemmelse er i praksis blevet fortolket således, at ombudsmanden kun i de tilfælde, hvor der findes en i lovgivningen anordnet særlig rekursmyndighed, f. eks. ulykkesforskringsrådet, arbejdsnævnet, landsskatteretten, er *pligtig* at forelægge sagen for denne. I praksis forelægges dog sagerne i videre omfang for højere myndighed, jfr. herved punkt 1 i min skrivelse af 5. marts 1959 til udvalget.

Efter de hidtidige erfaringer finder jeg, at man uden betænkelighed kan opretholde

den nugældende ordning, for så vidt angår klager over statsmyndigheder. Det er af betydelig værdi, at man på denne måde sikrer, at ombudsmanden kan fremme en klage på et så tidligt tidspunkt som muligt.

For så vidt angår *klager over kommunale afgørelser*, er det derimod indtil videre rimeligt at gøre klageadgangen subsidiær, idet der her er tale om et nyt område, der indrages under ombudsmandens tilsyn. Endvidere vil den foreslåede ordning skabe yderligere sikkerhed for, at der tages hensyn til de særlige forhold, hvorunder den kommunale forvaltning udøves.

Selv om jeg således principielt mener, at den gældende ordning bør opretholdes, for så vidt angår klager over statsmyndigheder, tør jeg dog ikke anse det for uforsvarligt også inden for dette område at følge justitsministerens skitse til § 6. Jeg må herved forudsætte, at formuleringen af den nye bestemmelse ikke medfører nogen indskrænkning i ombudsmandens adgang til i medfør af ombudsmandslovens § 6, 4. pkt., af egen drift at tage enhver sag op til undersøgelse, og at klageadgangen kun er subsidiær, for så vidt angår *„afgørelser“*.

Ad § 7.

„§ 7, stk. 3, affattes således:

„Såfremt ombudsmanden ønsker at fremme en klage over nogen af de i § 4 nævnte personer, skal klagen, medmindre aldeles afgørende hensyn til sagens oplysning taler derimod, snarest muligt forelægges den pågældende. Er denne statstjenestemand, kan han til enhver tid forlange, at sagen overgår til behandling efter de i tjenestemandenslovens § 17, jfr. § 18, fastsatte bestemmelser. Er han kommunal tjenestemand, kan han, såfremt der i en lønningsvedtægt for kommunen er givet bestemmelser om disciplinærforfølgning, forlange, at sagen overgår til behandling i henhold hertil.“

Ingen bemærkninger.

Ad § 9.

„§ 9, stk. 2, affattes således:

„Ombudsmanden kan pålægge vedkommende statsstyrelse at rejse disciplinærsag. Er der i en kommunal lønningsvedtægt givet bestemmelser om disciplinærforfølgning, kan